

Winter 2004

Winter, tijd van rust, stilte en bezinning.

Waarvan stilte zo'n kostbaar goed geworden is, dat er serieus in ons land gemeten is waar het stilste plekje zich bevindt. Ik had verwacht in Oost Groningen net achter de Waddendijk, of ergens in Zeeland. Maar het blijkt een heideveldje te zijn op de Utrechtse heuvelrug. Het schijnt dat je daar alleen vogels hoort, of het ruisen van de wind. Er komt een heus bankje te staan met een bordje 'stilste plekje van Nederland', zodat het daar wel een stuk drukker zal gaan worden. Want als er ergens een gebrek aan dan is het wel aan stilte.

Laatst heb ik een ander soort stilte mogen ervaren. Want stilte is meer dan de afwezigheid van geluid. Op dit moment zijn er verschillende manieren waarop je als boer jezelf geestelijk kunt verrijken, er zijn intervisie groepen, er is individuele coaching en ook het boerenbezoek waar je als klein groepje elkaars bedrijf bezoekt en probeert je open te stellen voor de plek en de boer/boerin.

Op een dag in November was onze eerste ontmoeting, een dag met een zeer dikke mist. Zicht minder dan 50 meter, om op tijd te kunnen zijn vertrok ik ruim een half uur eerder dan gepland. Dat is vreemd rijden zo over de snelweg richting grote stad. Links en rechts een vermoeden van slaapsteden, niet te zien maar genoemd door afslagborden, later op een secundaire weg af en toe een flard van een aanduiding, 'autosloperij' of 'begraafplaats'. Mijn orientatie werd steeds minder, mijn verbazingd steeds groter. Wat moet hier nu een bedrijf?

Na een dijkje een onvermoede polder, en na de koffie een wandeling over de akkers.

De mist hangt om ons heen, en door gebrek aan zicht worden oren en neus extra geprikkeld, het geluid van de nabije snelweg irriteert, en een vleugje kerosinelucht verraadt dat Schiphol niet ver weg is. Maar het is vreemd, gaandeweg de wandeling, kijkend naar de geploegde voren die glimmen van het vocht, voelend aan de grond en luisterend naar het verhaal vallen de omgevingsgeluiden allemaal weg, en merk ik ineens wat een stilte hier aanwezig is. Over de akkers, en in de oude boomgaard met de mooiste perenbomen die ik ooit zag. Een stilte niet meetbaar in decibels, maar vanuit de aarde zelf en daarom zo kostbaar op die schaarse stukjes grond in de nabijheid van de stad. Een bankje waard, en meer dan dat!

Op ons bedrijf is na veel bezinning van rust geen sprake meer. Na een verbouwing in de winkel zijn we bezig het kippenhok te veranderen in een ruimte waarin professioneel gekookt kan worden en sfeervol gegeten. Mede gefinancierd door een aktie onder onze klanten. Verder hopen we in April ook als 'theetuin' open te gaan, en vraagt de bouwaanvraag van een bedrijfswoning veel aandacht. Weinig rust dus, maar genoeg stilte als ik die wil horen.

Een vriendelijke groet, Sijmen